

Olasz Valéria

Mennyek kapujánál

Hólepedőre fekszik az éj,
csillaggal óvja csöpp gyermekét,
homlokán égi jel,
holdkirály rá figyel.

Csillagtű beoltja
sok földi bűn ellen,
leszállni készül Ő
millió hópelyhen.

S leereszté Atyja
csillagszóró szemmel,
így bátorítja:
ha elesel, kelj fel!

Mire megérkezel,
Karácsony lesz Fiam,
lépteid figyelni
hótiszta Mária.

Mögötted angyalok,
körötted emberek,
ünnepelni fogják
földre érkezésedet.

Itt leszek mindvégig,
ha mégis visszavágnál,
várlak mindörökké
Mennynek kapujánál!

Szeretném én

(Ady halálának 100. évfordulóján)

Szeretném én ó mennyire szeretném
nagy tüzes szemével ha újra látna
izzó csontjain a vers fellobbanna
szavak hullnának parázsló szavakra
csak egy napra feltámadna.

Faggatnám Őt túlvilágról
milyen a földöntúli álom
milyen a lét tündöklésben
Isten hajóján égi Óceánon.

Szeretném én mennyire szeretném
versre-éhes földi asszony
nyíljon meg ég föld hasadjon
csak egy napra feltámadjon.

Elővenném fehér kendőm
Nap hevétől óvni fedni
visszatérjen földi létbe
tűz-szavakkal sisteregni.

Fakadjon vers szűz-ajkáról
fakadjanak fel a sebek
régi kintől szabaduljon
Krisztusi gyógy-leheleten.

Földrengető vers legyen az
porban nyíljon hétszínvirág
éledjen fel ami kihalt
magyar tájon rokoni ág.

Szeretném én ó mennyire szeretném
csak egy napra feltámadna
keresztről szívárgó szavait
kiteríteném a Napra.

Kis Pál István

Kaktusz-elégia

Ma nehéz napom van. Szakad az eső. Megint elmarad a délutáni napfürdő. Ennél csak az lenne nyomasztóbb, ha még mindig kint kellene dideregnem a balkonon. Igaz, a nyári szálláshelyem fölött is van eresz, de a levelekkel kergetőző szél hidegétől semmi se véd. Itt a kettős ablak üvegtáblái között biztonságban vagyok, a késő ős lehangelő látványa meg a napfény hiánya mégis elszomorít.

A virágfüzére alatt mellettem hajladozó fehér orchideának fogalma sincs, milyen a világ odakinn. Nem is aggasztja a biztonsága. Nemtörődömmé tette a kényeztetés, amely persze nem egészen oktan egy olyan valaki esetében, aki az év nagy részében ontja a virágait. A gondunkat viselő idős hölgyből meg a reggelente ránk csodálkozó kislányból csak úgy árad felé a szeretet. Megvallom, nekem is tetszik. Kár, hogy a tüskéim miatt folyton elhúzódik tőlem.

Én tényleg nem lehetek türelmetlen vagy tolakodó. Évente egyszer bontok virágot, mindössze néhányat, és azt is csak pár napra. Az a kis idő mégis, mintha ünnepe lenne a házbelieknek. Mindenki ott serteper tél körülöttem, csodálnak, és büszkén mutogatnak a szomszédoknak. Olyankor kijut a szeretetből bőséggel nekem is. És az orchidea is mintha kicsit közelebb engedne magához.

A szeretetet, a vízhez hasonlóan, a töviseim segítségével raktározom el. Ez a két dolog éltet azokban a hosszú hónapokban, amikor a növekedésre kell gondolnom, amikor virágzás helyett inkább csak a sarjaimat nevelem. A pufók kis növendékek eleinte aprók, védtelenek, nem véletlenül meresztem köréjük a töviseimet. Nem csoda, ha ilyenkor nem látnak valami szeretnivalónak.

Az idős hölgy is kesztyűt vesz, amikor óvatosan, vagy, ahogy ő gondolja, fájdalommentesen leválaszt rólam párat. Két vagy három napra fehér szalvétára teszi, majd apró cserepekbe ülteti őket. Tavaly az egyiket a tövemhez ültette vissza, a másikat a kis cseréppel együtt a csodálkozó szemű kislánynak adta. Azóta mind a kettő itt van a közelemben, szemmel tarthatom a növekedésüket. Az ő helyük kevésbé fáj a törzsemen, mint azoké a csöppségeké, akiket az öreg hölgy barátai és ismerősei elvittek tőlem messzire.

Sivatagi őseimtől örökölt képességem, hogy jó darabig öntözés és különösebb gondoskodás nélkül is elvagyok. Kevés kell a földi javakból, a viszontagságokat is jobban viselem, mint a kertbéli vagy épp a szobai növények, de, a közhiedelemmel ellentétben, nem vagyok igénytelen. Erőteljesebben növekszem a táplálékban dús talajon, a vizet is jobban szeretem, ha mértékkel a töviseimre csorgatják, mintha alámla öntik, ráadásul annyit és úgy, hogy a sárban kelljen tocsognom.

Látszólagos zárkózottságom ellenére élek-halok a szeretetért, a kertben vagy az

üveg mögül rám bámuló emberek mosolyáért, s ha jómagam keveset is tehetek érte, e kellemes érzés minden apró cseppcskáját a töviseim alá rejtve magamba foglalom. Hiánya a szomjúságnál is jobban gyötör. Próbáltam már nyújtózkodni érte, mint a szoba közepén páváskodó kukoricapálma, vagy hajlongva illegetni magam, mint a kerti rózsák, hiába, ha a törzsem engedné is az efféle tornamutatóványokat, engem a töviseim még csúfabbnak láttatnának. Meghúzódom hát magam, megpróbálok inkább gyámoltalannak és jelentéktelennek látszani.

Voltak már hasonlóan nehéz napjaim, de a türelem mindig segített kivárni a dolgok jobbrafordulását. Most a baljósan komor hangulat távolinak és csekélynek mutatja a reményt. Az utóbbi napokban a csodálkozó szemű kislány odatámo-gatta, majd leültette az ablak előtt álldogáló karosszékbe az idős hölgyet. Egész délután minket nézegettek, no, meg az üvegtáblák mögötti kertet. A kislány egy időre kinyitotta a belső ablakszárnyat, ujjával megtapogatta alattam a földet, majd a kézi permetezővel szépen lefüröszttötte a töviseimet. Az orchidea tövét is meglocsolta. Mindezt a mozdulatlanul ülő idős hölgytől korábban ellesett mozdulatokkal. Amikor végzett, odaállt a karosszék mögé, és sötétedésig így folytatták a hangtalan beszélgetést, a tétlen szemlélődést.

Tegnap aztán, látva az idős hölgy öleiben a kék erekkel hálózott törékeny keze- ket, azt gondoltam, én már egy néhány évre valót begyűjtöttem, küldök neki a kislánnyal egy kis szeretetet. Ki is nyújtottam a hozzá legközelebb eső töviseimet, de a kis buta elhúzódott, és dundi ujjacskájával – no, nem haraggal, inkább csak tréfából – még meg is fenyegetett a próbálkozásért. Ő még nyilván nem tudja, hogy a tövisekkel, ha szeretet van bennük, simogatni is lehet. Felhagytam hát a próbálkozással. Az idős hölgy persze látta igyekezetemet, és felcsillanó szemével mosolygott a felsülésemen. Megnyugodtam, végtére így is sikerült egy kis derűt lopnom színtelen arcára, a semmin felejtett tekintetébe.

Igen, ma nehéz napom van. Szakad az eső. Megint elmarad a délutáni napfür-dő. Ennél csak az lenne nyomasztóbb, ha még mindig kint kellene dideregnem a balkonon. Igaz, a nyári szálláshelyem fölött is van eresz, de a levelekkel kergetőző szél hidegétől semmi se véd. Itt a kettős ablak üvegtáblái között biztonságban vagyok...

Az előbb itt járt a kislány. Csak néhány percig maradt. Szeméből a csodálkozás helyett az idős hölgy nézett rám szomorúan. Egyedül jött, így a karosszék üresen maradt. Az orchidea szokatlanul közel bújt hozzám. Még azt is megengedte, hogy az egyik tövisem hozzáérjen.

És akkor a kislány észrevette, láttam, igen, észrevette bennem a szépségnek ál-dozni kész szeretetet... és bölintott, kedvesen, okosan, figyelmesen, pontosan úgy, ahogy az öreg hölgy szokott.

Jámbor Ildikó

A huzatos város

Már rég meghaltak
Akik itt szerettek
Akik egyáltalán
Velem lehettek

A besúgó, aki elkísért
A borozóba
A szerető, aki jött
Velem az Ó-ba
Hintáztunk éjjel,
S egymást néztük a tóba

A barát, akivel kocsmát
Nyittattunk ki éjjel...
Hol vagyunk?
Élünk szerteséjjel
S főként halunk...

Holtak, elhagytak engem
S nemsokára
Utánunk kell mennem
Mert elfogy a szerelem,
Marad a huzat...

Nem találok a házat, az utat.
A villamos: útján
Zörögve fordul
Itt hagytak ők,
itt hagytak orvul.

Ifjúságom színterén
Marad a szél, a huzat
Hiába ragyog a nap
Visz vissza a vonat
A helyre, amihez semmi
közöm

Csak elvárások
S valami közöny
Ne gyere ide többet
Mert fáj a visszanézés
A város már befogad
Valaki visszanéz és...
Látod, ahogy elmúltak
Azok a régi évek

Fiatal arcod a fülke üvegén
Már csak ígézet
Köszönt téged a város
Ez a huzatos hely
Ahol boldog voltál
Egyszer.